

Ján Botto

Prvý sen

Jak sladko, sladko spalo sa mi!
Sen ten nejde mi z pamäti.
Nebo zlatými plné vtáčkami,
pažiť — samé rajske kvety.

A tá vtač z neba sadá ko mne,
so mnou jak s bratom sa baví,
v uchu mi hudú piesne tajomné,
v oku divy božej slávy.

Ach, a tie kvety, sestry šumné,
tak sa vám ku mne tul'kajú,
očkom milostným hovoria ku mne,
dychom dušu napájajú.

A skiad' ten sen — tá zlatá chvíľa?
skiad' tie slasti neprebrané?
Oj, matko! Tvoja to vykúzlila
modlitba a prežehnanie!

Tys' to nado mnou, stráž anjela
nad dieťkom svojim si stála,
z Tvojho to oka vtač vyletela,
kvety ruka Tvoja siala.

A z toho sna život môj celý
jak potok sa mi pramení —
pod holubími on nebies kriely
šumie po zemskej zeleni.

I všetky túžby i nádeje,
čos' kreslí duša únosná,
i pieseň v srdci mojom čo zneje:
to tieň, ozvena toho sna.

Len potom, mať, keď deň schýli sa,
v sláve na dieťa si spomeň:
nado mnou ešte raz pomodli sa
a požehnaj — na večný sen — —